Скроман реформски успех Николе Саркозија

Већина данашњих Француза свесна је да је померање старосне границе за пензију неопходно како би пензијски систем опстао. Ипак, према резултатима истраживања јавног мњења, готово 70 одсто Француза подржава демонстранте који су изашли на улице покушавајући да спрече веома умерене реформе које је увела власт председника Николе Саркозија.

На ужас својих европских суседа, у епицентру радознале светске јавности, Французи су још једном показали своју бизарну традицију употребе револуционарних метода ради исказивања крајње конзервативних ставова.

За разлику од оних из маја 1968, данашњи демонстранти нису изашли на улице како би се борили за другачију и бољу будућност. Маса је управо желела да заштити статус кво, испољавајући носталгију и страх од будућности. Реакционарни/револуционарни покрет какав је сада на делу - у својој јаловој борби против иреверзибилних производа глобализације - типично је француски. Вођен је екстремном картезијанском рационалношћу, на ивици апсурда, у држави коју грађани упорно посматрају као адолесценти своје родитеље.

>Заиста, откровење је видети ученике непријатељски расположене према Саркозијевом плану за благо повећање старосне границе за одлазак у пензију. Изгледају као да потврђују „мудрост“ кинеске студенткиње која је недавно описала свој план америчком магазину: „Завршићу добар амерички факултет како бих унапредила своје образовање, затим ћу се обогатити радећи у Кини, а онда ћу се пензионисати у Европи и уживати у

животу“. Када би се пензионисала у Француској, могла би да живи у идеалним условима за уживање у садашњици, без планова за будућност.

Демонстранти знају да је оно што траже - очување постојећег стања - сасвим нереално. Ипак, намеру да истрају сматрају савршено оправданом. А шта ако Француска заиста показује свету шта је у ствари „добар живот“; то нема везе са припадношћу „великој нацији“ која има место у Савету безбедности УН, већ је реч о томе да сте „срећна нација“ чији грађани знају како да добро живе и уживају у дугом „другом животу“ после пензије?

Француска поново постаје предводник европске револуције засноване не на принципима слободе, једнакости и братства, већ на принципу задовољства. Француз жели да буде предводник Европљана који треба да се претворе у музеј доброг живота и окрену се превасходно туризму. Да Француска буде земља узор нове алтернативе.

Али овај иронични поглед на данашњу Француску унеколико је поједностављен или романтичарски, и занемарује комбинацију страха и социјалног незадовољства каква је сада видљива у текућем француском ковитлацу. У очајничкој жељи да добију оно што желе, Французи показују дубоку егзистенцијалну бољку. Као да кажу: „Ако више не можемо да будемо велики, пошто су нас други прешишали, зар не можемо просто да будемо срећни?“

Међутим, њихово противљење променама не говори само о одбацивању реалности. Протести су и супротстављање човеку који је у очима незадовољних оличење свега што одбацују. Саркозијева лична непопуларност има велику улогу у јачању антиреформске опозиције. Како се човек који представља „велики бизнис“ или је, просто, фасциниран новцем, усуђује да од њих тражи да се жртвују за Француску? Страст за једнакошћу значајно надвладава страст за слободом, што је претња за просперитет Француске.

Судбине оних који су рано почели да раде, или жена које су прекинуле посао да би подизале децу, искоришћене су као аргумент против реформе. Али то је само алиби који Французима допушта да тврде како у принципу немају ништа против реформе, али је она неправедна. Саркози вероватно неће имати дугорочну корист од свог скромног успеха, и суочиће се са великим искушењима на наредним председничким изборима.

Французи се још нису одлучили на коју ће страну: у одбрану старог света или у суочавање са изазовима новог, глобализованог. Оклевању се диви неколицина, док је већина збуњена. Лакше је објаснити него разумети њихово понашање.

Аутор је написао књигу Геополитика емоција

(Данас)